

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: ראש השנה

פרשת נצבים

בס"ד | גיליון מס' 398

מה גרם לבחור אבוד לשמוע תקיעות בדקות האחרונות?

היום הרת עולם!

בהמשך את הקירות ואת תכולת הארמון כולו. עומד העשיר ומשקיף על האש האיתמנית המכלה את רכושו, ולא עושה כלום! - היתכן כדבר הזה? הרי לבטח נאמר שנשתבשה עליו דעתו, מדוע אינו מזעיק עזרה, קורא למכבי האש, עושה משהו כדי לעצור את הקסטטרופה המתרגשת ובה עליו?!

אותו הדבר באדם המגיע ליום ראש השנה, ולא מנצל כל רגע לזעוק לה'. הרי יהודי אתה, כח התפילה ניתן בידך. אבא שבשמים ממתין לשמוע את זעקתך, קרוב ה' לכל קוראיו. הכיצד לא תנצל את שעת הכושר לזעוק מעומק הלב? איך תוכל לשבת בחיבוק ידיים ולא להתפלל בכל רגע? איך ניתן להביט בגורל שלנו כשהוא נקבע לשנה שלימה - ולא לעשות הכל כדי לצעוק, לזעוק, להתחנן ולבקש, אולי יחוס בורא עולם אולי ירחם!

אחים יקרים! הרגעים המכריעים את גורל השנה כבר לפנינו, הימים בהם ייקבע גורלנו ממשמיים ובאים. אין לנו אלא לנצל כל רגע כדי להתפלל מכל הלב, לבקש מבורא עולם, שוב ושוב, במילים המופיעות בסידורים ובמחזוריים כמו גם במילים משלנו, בשעת התפילה כמו בכל שעה אחרת, בתפילה בבית הכנסת ובאמירת התילים איש לנפשו. כל תפילה, כל בקשה, כל תחנון - עשויים להיות הרי גורל לשנה הבאה, יתכן שהם יכריעו איך תיראה השנה שלנו!

'המלך יענונו ביום קראנו' - כמו בפיוט המפורסם: 'א-ל עורך דין', הוא גם 'עונה לקוראיו ביום דין'. ככל שנתפלל אליו, נבקש ממנו, נזעק אליו, נתחנן על חיינו ועל חיי משפחתנו ולמען כל בית ישראל - כך נזכה שהוא ישמע את שוועתנו ויחיש שוועתנו, ויכתבנו ויחתמנו לחיים טובים וארוכים, לשנה טובה ומתוקה, שבה בה יתקבלו תפילותינו ברחמים וברצון!

הדמעות שהביאו לתקיעות....

הסיפור הבא מתרחש בטבורה של עיר חרדית נודעת במרכז הארץ, בעיצומם של ימי ראש השנה. הרב יצחק א. ורעייטו נכנסים לראש השנה בלב כבד, כשמועקה כואבת מטילה צל כבד על שמחת החג. לבני הזוג בן יקר, שגדל וחונך על ברכיהם בחינוך מיטבי ואיכותי, אולם ארס היצר פעפע בו וחולל הרס בנשמתו, חברים לא טובים הוסיפו שמו למדורה, ובנם האהוב הלך והידרדר...

ר' יצחק ורעייטו עשו כל שבידיהם כדי להשיב את בנם למוטב, אולם התקשו למצוא מסילות ללבבו התועה. מצבו הרוחני הלך וירד, הוא עזב את המוסד החינוכי בו למד לטובת שריפת זמן על הברזלים עם פרחי השכונה, וכדי ביזיון וקצף. כעת, לקראת ראש השנה, נטל הילד שקית קטנה עם כמה חפצים אישיים, קם ועזב את הבית.

ליבם נקרע לגזרים, וניתן לומר שהתפוח שנטבל בדבש - נמהל בלא מעט דמעות מלוחות. הם השתדלו להתחבק בשמחה כי יום חג הוא, נלחמו להדחיק את הכאב ולתת מקום לאווירת החג. יומו הראשון של ראש השנה עבר עליהם בתפילה ובתחנונים בבית הכנסת כמו כל כלל ישראל, כמו גם היום השני - והילד איננו. לא חוזר, לא בא ולא שב, נעלם ולא הגיע, בחג הנעלה בשנה!

ביום השני של ראש השנה, בשעת אחר הצהריים, ר' יצחק ורעייטו כבר סיימו את סעודת החג, וליבם מחשב להישבר. ר' יצחק מתחזק באמונה כי בכי ותסכול אינם תוכניות עבודה מעשיות, ולפיכך - הוא ורעייטו מחליטים לפעול. ולפעול פירושו:

ניצבים ועומדים אנו ערב ראש השנה, יום הרת עולם. כל לב יהודי נרגש ודרוך לקראת המלכתו של מלך מלכי המלכים, כל נשמה יהודית בוערת בשרעפי קודש לקראת הישמע קול תקיעת השופר. לאחר כמה ימי סליחות ולקראת רגעי ההכרעה - הנפש היהודית מטולטלת באימה ופחד מיום הדין, בהתרגשות כבירה שאין מילים לתארה.

נעימות החג הערבות כבר נשמעות בכל פינה, מכניסות אותנו לאווירה הנכונה. ויידע כל פעול כי אתה פעלתו - גואה השירה מפיות הילדים, ומכניסה גם אותנו לתקווה הגדולה לראות במלכותו יתברך במו עינינו. 'חמול על מעשיך ותשמח במעשיך' - מנעימים הם במתיקות כובשת, והשאפה הזו גואה גם בלבבות שלנו...

אנו יודעים ש'ראש השנה', כשמו כן הוא. היום הזה קובע ומכריע לכל השנה כולה. כולנו עוברים לפני בורא עולם כבני מרון, והוא חותך קצבה לכל אחד מאיתנו: האם נזכה לחוש קרבת ה' בשנה הקרובה? איך תהיה בריאותנו במהלכה? כמה נחת נרווה מילדינו? האם בכלל ייוולדו לנו ילדים? האם נזכה לחוות רגעי אושר או שעות של כאב חלילה? כמה פרנסה תהיה לכל אחד מאיתנו? כמה נהיה מקובלים בחברה? וכמה נצליח במעשי ידינו...

הכל נקבע ומוכרע בימי ראש השנה. זהו היום הגורלי, הדרמטי, המכריע והקובע!

עתה, נתאר לעצמנו אדם העומד למשפט הכי גורלי בחייו. לא משפט על עבירת מס או עבירת תנועה, לא דיון מקדים אודות טענה כל שהיא, אלא משפט אמיתי, שמכריע את חייו לשבט או לחסד. כמה התייעצויות, כמה כסף, כמה כוחות נפש וכמה שעות היה משקיע בהיערכות למשפט כזה, כמה אנרגיה ומשאבים היה משקיע כדי לשפר את מצבו...

המשפט שלפנינו - חמור כפליים, גורלי שבעתיים. הרי כולנו מכירים אנשים שעברו שנה נוראית, רח"ל, במהלכה התבשרו על מחלות קשות, על קשיים בגידול הילדים, על תקלות במסלול חייהם, על פיטורין או קושי מהותי בפרנסה. כולנו גם מכירים כאלה שהבריאו השנה, שערכו שמחות באופן מפתיע, שהצליחו מעל ומעבר, שהתעשרו באופן פתאומי. אלה וגם אלה - מה שעבר עליהם לא קרה באמצע השנה. הוא נקבע בראש השנה, ורק יצא לפועל במהלכה!

אז מה עושים? אין לנו אלא את כח התפילה, שהרי 'תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה'. את התשובה עורך כל אחד עם עצמו, צדקה - כולנו נותנים יותר מיכולתנו. עתה נתמקד בכח התפילה - בזכות והחובה לנצל את שעת הכושר, את ימי הדיונים, את רגעי ההכרעה, כדי לזעוק אל ה', לצעוק בכל הכח, להתחנן אליו מכל הלב!

הרי איש מאיתנו אינו 'זכאי' בדין, לאף אחד מאיתנו אין 'זכויות' בעזרתם יכול הוא 'לתבוע' שנה טובה. יש לנו רק כלי אחד, והוא עוצמתי במיוחד: לעמוד לפני מלך העולם, ולבקש, עוד ועוד ועוד, בכל דרך, בכל זמן, בכל מקום שהוא. פשוט לזעזע את אמות הסיפים בשמים בזעקות מעומק הלב, בתחנונים למעננו, למען משפחתנו, למען עם ישראל כולו!

נתאר לעצמנו - כך כתב הגאון ב'חפץ חיים' זצ"ל - אדם עשיר שעומד ורואה את ארמונו עולה באש. הלהבות עולות ומלכות תחילה את החצר, אחר כך את השערים,

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה טעלישער בן הר"ר יוסף יונה ה"ד רזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעקח"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פּוּץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (א"ר) ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

התפילות שהשיבו לחיים!

שעת לילה במחלקה האונקולוגית בבית חולים ירושלמי מצוי. באחד החדרים שוהה אברך חמד, בן עליה של ממש, שכמה ידידים וחברים באו לבקר. האברך הצעיר סובל מהנוראה שבמחלות, ואפילו הוא אינו מודע למצבו הרפואי המדויק - כי הרופאים גמרו אומר שעדיף להסתיר ממנו את מצבו...

בצאתם מן הביקור המטלטל, כשראו את חברים שוכב חלוש ומיוסר, ביקשו לברר את מצבו הרפואי אל נכון, ולנסות לפעול כמידת יכולתם. בעזרת בן משפחה השיגו את המידע המצער, לפיו למעשה האברך חי על זמן שאל. 'זה עניין של זמן עד קריסת המערכות', אמרו הרופאים, 'המצב שלו כבר לא קריטי, הוא כבר אבוד...'

החברים שמעו זאת, וליבם נחרד. על אתר הם החליטו לעשות מעשה, להתכנס יחדיו ולקרוע שערי שמים לרפואתו בעוד כמה ימים. אלא שביום המחרת שמעו שמצבו הוחמר, ולפיכך הקדימו את התפילה שתכננו כבר לאותו היום, והתכנסו בצוותא בבית המדרש הקהילתי. ספרי תהלים חולקו לכולם, אחד מבני החבורה ניגש כשליח ציבור, וכולם ענו ואמרו אחריהם את ספר התהלים, פרק אחר פרק, בכוונה עילאית.

המקום דמה לחרדת אלוקים. הם חשו היטב כי חרב חדה מתהפכת על צווארו של חברם, ומתוך תחושה זו נקשו בשערי שמים בדמעות ובתחנונים, מסריבים להתייאש. תוך כדי התפילה הגיעו בשורות קשות מבית החולים, לפיהן יתכן שזו כבר תפילת שווא כי האיש כבר בדרך לעולם העליון - אולם החברים התאזרו בגבורה, והוסיפו לשפוך דמעות כמים, מתחננים ומבקשים ממלך רופא כל בשר שישלח דברו וירפאהו.

לאחר שעות ארוכות של תפילה נלהבת בדמעות, התפרזו בני החבורה בציפיה לבשורות טובות, שבאופן מפתיע למדי ובניגוד גמור לתחזית הרופאים - החלו להגיע... אם התחילה קצבו את ימיו לעשרה ימים, ולאחר מכן קצבו את שעותיו לעשר שעות - הרי שנכון לשעת כתיבת שורות אלו הוא כבר חי למעלה מעשר שנים, בריא ואיתן...

בסעודת הודאה שכיסס בעל הנס לאחר שהבריא קמעא, פתח את סגור לבו וסיפר סוד כביר מכבשונו של עולם: בשעות ההן, כשהיה מוטל בין חיים למוות, ראה כיצד מובלת לפניו עגלה מליאה ובה חבילות קטנות שנראות כעין מגנטים, המושכות אותו אל על, לעלות לגנזי מרומים. הוא ניסה להושיט ידו ולשמוט מהעגלה כמה מגנטים כאלה המושכים את נשמתו למעלה, אולם לא הרשו לו...

המגנטים האלה, ראה בעיני רוחו, אלו מעשים שעשה בעולם הזה, מצוות שלא קיים כהלכה, עבירות שעבר למרבה הצער. כל נסיונותיו למשוך החוצה את המגנטים מהעגלה ולהשתחרר מלפיתתם המושכת אותו השמימה - נכשלו. ואז - - -

הוא ראה את חבריו, באים בזה אחר זה אל העגלה, מוציאים ממנה חבילות ומשחררים אותו מהכח המושך אותו אל על. שוב ושוב, חבר ועוד חבר, באים ופוטרים אותו מהכבלים המגנטיים המושכים אותו אל אוצר הנשמות העליון. במשך זמן ארוך נמשך המחזה במסגרתו חבריו מנתקים אותו מהחבילות שמושכות את נשמתו השמימה - עד שהשתחרר מכולם ושב ונחת חזרה בעולם הזה...

על כל המחזה הזה העיד מיודעינו הניצול מהמחלה הארורה, זה שהרופאים קצבו לו ימים ושעות - והוא חי איתנו וסיפר את עדותו הנרגשת בעדות אישית, אותה רשם במכתב למשפיע המפורסם הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, המצטט את הסיפור כולו מפי בעל המעשה, בהוסיפו כי טרם שובו לארץ החיים בעולם הזה, ביקשו ממנו לפרסם את אשר ראה, למען נדע כולנו:

אחים יקרים, יש לנו כח, שלעתים איננו מודעים לו מספיק. שמו 'כח התפילה', ויש לו יכולת לקרוע שערי שמים, לקרוע גזרי דין נוראיים, למתק גזירות קשות. הכח הזה עובד כל השנה, אבל בימים אלה - כשגורלנו האישי נקבע, כשעתידינו מוכרע, זה הזמן לעשות בו שימוש יתר, וכמה שיותר!

הבה נקרא שערי שמים, ביום ראש השנה, לפניו ואחריו. הבה נזכור כי הימים האלה קריטיים, אין משמעותיים מהם. עתה העת לנצל כל רגע, להתפלל את התפילות הקבועות בכוונה מרובה, להוסיף דמעות שליש בכל תחינה ובקשה, להעתיק תפילות נוספות מספר התהלים וספרי התחינות, לעמוד בשערי שמים כל העת ולזעוק מעומק הלב.

וככל שנצל את הימים הללו לתפילה, ככל שנמלא את ידיהם של משמיעי תפילה להשמיע את תפילותינו לפני מלך שומע תפילה - כך נזכה שמלך מתרצה בדמעות יזכור אהבת אבות ויחיה זרעם, ויעניק לנו שנה טובה ומתוקה, שנת שפע והצלחה, שנת קיבול תפילות באופן תמידי וכתובה וחתומה טובה!

הוא נוטל בידו ספר תהלים, וגם רעייתו עושה כך. הם מתיישבים בסלון, טומנים את הראש בספר התהלים, ומתחילים להתפלל מכל הלב, בדמעות שליש, על נפש בנם. תפילתם יוצאת בלב קרוע ומורתח, זועקים הם אל הבורא שישב לב אבות על בנים ולב בנים אל אבותם, שיזכו לראות את בנם שב הביתה - בכל המובנים.

שעה ארוכה ישבו והתפללו, אמרו פרקי תהלים ברגש רב. כל הכאב, התסכול, אובדן הנחת והדאגה לעתידו של הילד - התקזזו לשעה ארוכה של אמירת פרקי תהלים בהתרגשות רבה, האב - כמו אב מסור הנלחם למען ילדו האובד, והאם - כלביאה הנאבקת על נפש גוריה. הם לא שמו ליבם לזמן החולף, בקושי הספיק האב להגיע לבית הכנסת לתפילת המנחה החותמת את יום ראש השנה...

לא חלפו אלא כמה שעות, והנה כי כן - הילד שב הביתה. בפנים חתומות הוא נוקש בדלת ונכנס, וממהר לעלות על יצועו - בלי להכביר מילים היכן היה בחג, מה היו מעשיו, ולאן מועדות פניו בהמשך. למחרת הוא יום צום גדליה, ולאחר הצום - כשכל אחיו ואחיותיו עזבו את הבית לסידורים וקניות, החל להסתובב סביב הוריו שזיהו את רצונו לספר משהו. הם מיהרו לדובב אותו, ואז שמעו מפיו את הסיפור המלא:

היה זה ביום האתמול, יום שני של ראש השנה. אי אפשר לכתוב איך עבר עליו היום הראשון של ראש השנה - בלי תפילה, בלי אוירת חג, בלי לשמוע שופר!!! - רחמנא ליצלן. ואז הגיע היום השני, ושוב הוא יושב עם כמה פרחים היכן שהוא על הברזלים אי שם בתל אביב ומתהלל, ולפתע - - -

חש דחף עז לשמוע קול שופר. הרי לא שמע שופר השנה, ועוד כמה שעות מסתיים לו החג!

חבריו ההוללים ניסו להניא אותו מכוונתו, אך הוא היה נחוש. הוא עזב את מושב הלצים בו ישב, ורץ החוצה - לרחובה של עיר, כדי לחפש מקום בו יוכל לשמוע קול שופר. היום כבר החל להעריב, זו השעה האחרונה של החג, נמצא הוא במקום שאין בו הרבה יהודים יראי שמים, ובכל זאת - לבו ונפשו נכספים לשמוע השנה קול שופר, הוא כל כך רוצה!

אבא שבשמים, רועה נאמן לצאנו - גם לכבשה אבודה כמוהו. לא נעלם מעיניו מה עובר על הבחור הצעיר. לפתע פתאום עברו במקום שני בחורים חסידי חב"ד, השבים מזיכוי הרבים היכן שהוא - בהשמעת קול שופר אי שם. הוא רואה אותם חולפים לפניו ושופר בידיהם, ואף רץ אליהם. כשהוא סמוק לחיים ומבוויש כל כולו, הוא פונה אליהם ושואל: 'שמא יכולים אתם לתקוע עבורי בשופר?'

השמש נוטה מערבה, דקות אחרונות לשקיעה. אי שם, בתל אביב הסואנת, באזור בו לא ניתן לזהות כי ראש השנה היום, ניצב לו בחור אובד ותועה, נבוך ומבולבל, אולם נחוש להילחם על זכותו לשמוע קול שופר. הבחורים בוחנים אותו מכף רגל ועד ראש, וניתן להבין עד כמה היה נראה רחוק מכל זיק של יהדות - שכן הם שאלו אותו על אתר: 'אתה יהודי?' - - -

'כן! כן!' - הוא זועק בנפש מרוסקת. 'אין שום בעיה!' - אומר האחד, 'בשביל זה אנחנו פה!' - מוסיף השני. הם מביטים את השמיים ואל השמש היורדת אל החוף, ורגע לפני שיהיה מאוחר מדי הם מאיצים בו לומר את הברכה, להוסיף 'שהחיינו' נגש מכל הלב, שולפים את השופר ותוקעים - תקיעה, שברים, תרועה, תקיעה...

ברחוב הומה חסר כל רגש, ניצבים להם שני בחורים ותוקעים בקול רם, לצידם בחור ודמעות בעיניו, שמקשיב לתקיעות בהתרגשות סוחפת. כשהוא מסיים לשמוע 30 תקיעות הם נפרדים ממנו באיחולי 'חג שמח', הבחור מבין שאין לו מה לחזור לחבריו ההוללים שלעגו לו על הצימאון הפתאומי שתקף אותו, ומחליט לחזור הביתה...

ההורים שומעים ממנו את הסיפור המלא, ונפעמים. הנה כי כן, הוא היה כה אבוד ותועה, אפילו לא שמע קול שופר - ה' ירחם! אבל באותן שעות ממש בהן הוריו שפכו דמעות למענו, באותו זמן בו התחננו לבורא עולם שיחולל מהפך בלבו, באותם רגעי רגש בהם נקשו בשערי שמים והתחננו שבנם יחזור הביתה - בורא עולם הקשיב, שלח את ההרהור הנכון לליבו של בנם, שלח שני בחורים שיזדמנו בדרכו, והשיב את בנם הביתה!

אחים יקרים! סיפור מפעים זה שהופיע בגיליון 'הביננו' מפי בעל המעשה, מוכיח לכולנו שגם בהגיע הבן למצב כה אבוד, עד שביום ראש השנה מצא עצמו מסתובב במקומות שלא מכירים במלכותו יתברך, תפילה מעומק הלב הצליחה לחולל סדק בנפשו האטומה, לטלטל את נשמתו האבודה, והוא עשה את כל הדרך חזרה!

לכל אחד מאיתנו יש משהו כזה, משהו שגאבד לו. לעתים זו קרבת האלוקים, התחושה המרוממת, היכולת לעמוד בנסיגות. לעתים זה הרצון, או הכישרון, או היכולת לעלות ולהתעלות בתורה ובמידות טובות. לעתים זו הבריאות שהתערערה, שלום הבית שכבר לא מה שהיה, הנחת מהילדים שרוקנה מדי, הפרנסה החמוקת מהידיים...

עכשיו הזמן לפעול! בראש השנה זה הזמן לנקוש בשערי שמים, כל היום, כל הזמן, בכל סוג של תפילה. תוך כדי התפילות בבית הכנסת, לאחריהן, בשעת ההפסקות, בספר התהלים, במילים שלנו, ובלבד שנצל כל רגע להתחנן לאבא שבשמים השומע תפילת כל פה, והוא ישמע שוועתינו ויענה לתפילתנו!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס